

„A jó lelkek csillagként élnek tovább”

*Tisztelettel és szeretettel búcsúzunk
Svetics Lászlótól, Laci bácsitól,
iskolánk egykori igazgatójától.*

Svetics László tanár úr a gyakorló éve letöltése után, 1957-ben kapta meg az általános iskolai tanítói oklevelét. A hivatását végig Előszálláson gyakorolta. Élete sok szálon kapcsolódott össze a számára otthont adó településsel, s az ott lakókkal. A nevét tisztelet övezi, a volt tanítványok, a falu lakossága mindig szeretettel gondolt rá, mint ahogyan feleségére, a szintén pedagógus Marika nénire is. 2017-ben kapta meg gyémántdiplomáját. Az ebből az alkalomból készült interjúból idézzük életútjára, pályájára emlékező gondolatait.

„- Zalaegerszegen éltem. Mellette lévő Bak községben születtem, és onnét került a családom Vas megyébe, Gersekarátra. A következő állomás Előszállás lett, ahol a gyönyörű alkotóéveimet éltem meg.

A gyémántdiploma? Nagy dolog ez, ritkán élnek meg ezt az emberek, az már biztos.

- Nem akartam tanárnak menni, de apám kívánságára, aki egy falusi bolt vezetője volt, muszáj volt továbbtanulnom. Lehet, túlzásnak veszik, de annak idején Zalaegerszegen, a Teleki Blanka tanítóképzőnek gyakran rossz sorsot szántam, merthogy iskolába kellett járnom (meséli nevetve). Amikor kikerültem onnét, és megismertem a pályát, akkor rájöttem, hogy az egyik legszebb hivatás a miénk, mivel itt gyerekeket lehet nevelni és oktatni. A tanulás persze nem érhetett véget, a történelem-földrajz szakot már Pécsen végeztem, levelező szakon. Első évben visszamentem az iskolába, és kollégiumi tanítóként kezdtem.

- Az akkori igazgatóm, a Laci bácsi rábeszélte erre a mezőföldi kirándulásra. A honvédség után kerültem ide. Akkoriban még Adony volt a járás központja. Arató Béla, az ottani osztályvezető küldött Mezőfalvára, ahol egy fiatal kollégám (hogy a volt évfolyamtársnőjével dolgozhasson) beszélt rá végül, hogy válasszam inkább Előszállást. Egyiket sem ismertem, nekem aztán mindegy volt a helyszín, hát így kerültem ide. Soha sem bántam meg. Itt éltem le az egész felnőtt életemet, és innét mentem nyugdíjba kilencvennyolcban.

- Kinek való a tanári pálya?

Azoknak, akik a gyerekeket, valamint magát a tanítást is szeretik. Hogy barátságos, vagy szigorú legyen-e a tanár? Attól függ! Mindkettő magatartást tudnia kell viselni. Majdnem ötven évig tanítottam, (...) halkan beszéltem és a fegyelmezéshez elég volt, ha hangosabbra váltottam.(...)

A tanítványaimat, ahogy az ember a saját gyerekeit, nagyon szerettem. Régi szép időszak volt.”

Iskolánk nevében részvétünket fejezzük ki.

Laci bácsi emlékét, szellemi örökségét szeretettel viszzük tovább magunkkal.